

Sygn. akt IV CZ 45/07

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 grudnia 2004 r., sygn. akt [...],
w sprawie z powództwa DW
przeciwko P. SA
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2007 r.,
na skutek zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 12 stycznia 2007 r., sygn. akt [...],

odrzuca zażalenie

Uzasadnienie

DW wniósł osobiście zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 12 stycznia 2007 r., którym zwrócono jego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tego Sądu z dnia 30 grudnia 2004 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje do Sądu Najwyższego, który jest także Sądem rozpoznającym zażalenia na postanowienia w przedmiocie odrzucenia takiej skargi, niezależnie od tego, czy nastąpiło to w sądzie pierwszej czy drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005/10/180).

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Także więc w postępowaniu zażaleniowym przed tym Sądem należy się wykazać zdolnością postulacyjną. Wniesienie zażalenia przez stronę, niemającą takiej zdolności, powoduje jego odrzucenie, jako „niedopuszczalnego z innych przyczyn” (art. 424¹² w zw. z art. 398²¹ i art. 370 k.p.c.). Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił wymienione na wstępie zażalenie.

W tym stanie rzeczy bezprzedmiotowe jest rozważanie dalszych jeszcze przesłanek niedopuszczalności zażalenia, w tym wniesienia go do niewłaściwego sądu.